

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Milij, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

MÉS VALENTS QUE MAY.

INS are, y sense modificar cap llei de las que ván deixar los fusionistas y 'ls esquerrans, que eran si fá ó no fá las mateixas que 'ns havia deixat en Cánovas l' altra vegada, los conservadors han pogut fer lo que á continuació s' expressa.

Han canviat casi tots los empleats d' Espanya, excepció feta dels qu' ells mateixos havian colocat y encare ván trobarlos.

Han destituhit un sens fi de ajuntaments y diputacions provincials, sense més rahó que la seva conveniència.

Han fet unas eleccions y las han guanyadas si 's plau per forsa creantse una majoria monstruosa.

Han portat periodistas á la presó y á presiri.

Han cohibit sistemàticament lo dret de rennió.

Han restanrat per tot arréu lo caciquisme.

Y encare diuhen que no 'n tenen prou.

Si la fusió y l' esquerra haguessen complert ab lo seu deber; si quan governavan no haguessen mirat trevas á la gent conservadora; si haguessen substituït ab lleys ben liberals tot lo sistema que havian fabricat los conservadors per exercir un govern de represions y desconfiansas; si al tornar aquestos al poder no haguessen trobat las mateixas armas, los mateixos látigos que 'ls han servit y encare 'ls serveixen avuy per crubar l' esquena dels liberals, are ho tindrian molt brut per sostenirse: á cada pas s' entrabancarian y seria molt que á lo millor y quan menos s' ho esperessin no cayguessen de bigotis.

Pero succeheix tot lo contrari. Dividits com están los partits liberals, que 's mouhen dintre de la monarquia; sense una bandera que 'ls reuneixi, sense una reforma realisada que 'ls apassioni; devont l' acta la major part dels diputats al favor ministerial y cohibits per consegüent per combatre ab decencia al ministeri, la situació se sent: forta y poderosa y 's prepara á seguir á pit descubert lo camí de la reacció més desatentada.

Aquella monarquia democrática tant esperada, que á copia de llibertats y de drets havia de negar als republicans tota rahó de ser, está á punt de tornarse una institució semblant á la monarquia de donya Isabel II en sos últims temps.

Es natural: com que ni 'n Sagasta ni en Posada Herrera ván tenir prou arranch per liberalisar la monarquia, y ván quedar-se al nivell dels conservadors, aquests per diferenciarse d' ells se disposan á ser extremadament reaccionaris.

Per aixó en aquest moment, al reunir-se las Còrts, diuhen que encare no 'n tenen prou.

Bonica situació!
Tres moderats al ministeri, un d' ells ex-carli.
President del Senat, un moderat: lo conde de Pionostro.
President del Congrès, un altre moderat: lo conde de Toreno.

En Cánovas acostantse cada dia més als madurs.
En Romero Robledo, ab tal de que l' hi deixin repartir destinos y favorir als companys, donantse-li un pito de las tendencias de la política.

En Silvela escrivint circulars als jutjes, recomanant-los que vetllin per la llei, y consentint las majors ilegalitats, los més grans escándols.

Los esquerrans y 'ls fusionistas destruhintse y 'ls conservadors jugant ab ells y fentlos ballar com si fossen baldufas.

Y á tot aixó totas las miradas de través, tota la rabia, totas las malas intencions del mónstruo dirigidas contra 'ls republicans, als quals voldria destruhir, aniquilar, treure del mapa.

Semblava que se l' hi feya tart per ocuparse de nosaltres. Desde la primera reunió de la majoria 'ns ha promés una guerra implacable y sense quartel.

En lo discurs del trono ha repetit aquestas declaracions.

Los republicans no cabém dintre de la llei: som uns sers diferents dels demés; no som espanyols, no som homes.

Per mica que pogués faria ab nosaltres lo que vá fer Isabel la Católica ab los juhéus, lo que Felip III vá fer ab los moriscos, ó 'ns batejavam com á monarquichs ó 'ns expulsava d' Espanya.

No s' ha vist may un odi més insensat, ni un criteri més inicuo.

Formém part integrant de la nació, contribuïm á las cargas del Estat, practiquém los debers que la llei nos imposa, y vé un home y 'ns nega tots los drets, totas las condicions que com á ciutadans nos son degudas, creyent que bastará qu' ell diga: «No vull republicans» perque no n' hi haja.

Está bé.

Davant de aquestas Còrts monstruosas, arrancadas á la indiferencia del país ó fillas de las violencias més culpables ó producte de tota mena de abusos. Davant de aquestas Còrts, á las quals avants de neixe, vá dirigir en Sagasta una frase terrible que 'ns cal repetir perque tota Espanya la recorda; davant de la majoria colossal reunida per l' habilitat de un ministre de la Governació sense escrúpols; davant de unas minorias débils, malaltissas y acostumadas á viure de la caritat oficial; y finalment davant del país que 'ns contempla, lo partit republicá recull lo quant que un home superbiós l' hi tira.

Tè l' látigo á la mà; pero no 'ns intimida. Que pegui si gosa.

Pero tinga en compte que 'ls temps cambian: que 'ls errors se desvaneixen; que las preocupacions se 'n ván; que 'ls pobles se despertan; que 'ls poderosos cauhen: que 'ls humils s' elevan: que 'ls homes moren y que las ideas viuen.

Entre 'ls trescents xeixanta cinch dias del any, n' hi ha un de bó.
Aquest será 'l dia de la justicia.

P. K.

MAIG.

M! jahl! jahl! jahl!
Som al maig... ¡y no me 'n adonaval!
Som al maig, lo mes de las flors y 'ls grans á la cara, ¡y jo tant distret sense saludarlo!
Vaja, está vist; en aquest país, qui més qui mer os, tothom está un xi-

quet leri-leri.
¡Olvidarme del mes de maig!
¡Ah! ¡oh! ¡uh!

Si senyors, si: será una mania, tot lo que vulguin; pero jo no puch ferhi més. En arribant al maig, ja se sab, jo no soch jo; soch un altre. Adéu mal humor, adéu idees lúgubres, adéu meditacions filosóficas: tot se 'm desvaneix com lo fum d' un cigarro d' estach... ó de contrabando, que pe 'l cas tot es hù.

Y no cal que se 'n riguin: a'guna cosa déu tenir aquest mes quan tothom lo saluda á la seva manera, contribuïnt al retumbant ¡Déu te guart! que l' hi dóna la naturalesa.

Los aucells cantan com uns desesperats omplint l' ayre ab sas inimitables melodias, com si volguessin dir als empresaris de teatros: —Alsa, tanocas; deixéu-vos de Massinis y Stagnos: nosaltres si que cantém bé y barato, sense que may faltém á la contracta.

Las aurenetas volan enjogassadas, dibuixant en l' espay inmensas y complicadas rúbicas: las granotas afinan, los grills debutan, las cigalas ensejan, y tot lo reyne animal, imitant á la esquerra dinástica, s' entrega á un encantador desordre, del fons del qual se 'n alsa un himne d' amor y alegría y un cordial saludo al mes de maig.

Y fins aquí no hi parlat més que de las bestias.

¡No 'ls dich res de las personas!
Los polítichs se fan la ilusió de que 'l bull de las sanchs indisposará al ministeri, obligant'o á presentar la dimisió, y deixant la porta oberta á la récna de aspirants que s' esperan al carrer de la Cessantia.

Los amichs de impresions fortes, fan materialment tamborellas d' alegría, ab la esperansa de que ab los primers calors s' aixecarán las primeras partidas, adorno indispensable dels istius espanyols.

Los tisichs... ¡ejém, quina tosi!... los tisichs, dich, al sentir las brisas d' aquest mes se 'n van á fer viatjes per la costa, figurantse que aixis se posarán bons.

Los elegants no caben en la pell, pensant que ara tindrán en abundancia clavellets y poncelas de rosa, pera posarse al traú del jaqué ó de la americana.

Las nenas macas—y las lletjas també,—comensan á contar quants dias hi faltan d' aquí á Corpus, adelantantse en la imaginació aquellas deliciosas tardes de

profesors, y ginesta per las mantellinas, y paperets pèls monyos, y joves pèl curs y tota la gresca.

Las «hicas de Maria» (com diu una vehina mèva) entonan la

*Dulcíssima virgen
del cielo delicia,*

y altres himnes tant mansos com instructius.

Los coros del gran Clavé repassan allò de Prop del riu hi ha una verneda y un saló en mitj la espessura.....

y tot aquell tresor d' inspiradas melodias, ab que 'l primer dels cantors populars ha eternisat la seva memoria.

Lo segador esmola la dal'a, tot contemplant las dauradas espigas, que en mansos onadas se balandrejan avant y enrera, com si las coquetonas volguessin fer glatir al pagès, que ja las véu passar del camp á l' era y de l' era al sach.

Y, en una paraula, grans y xichs, homes y donas, rics y pobres, qui esperant sortijas, qui somiant forradas, qui combinant viatjes de recreo, tothom, tothom reb en palmas al mes de maig, festejantlo com la més gentil simbolisació de la juventut y la bellesa.

¿No es veritat que aixó es entusiasmador? ¿no es veritat qu' es magnífich?

¡Ah! ¡qué ditxosos seriam en aquesta terra, si no fos!... que no ho som!

Dèu, Dèu omnipotent y piados, tú que t' has dignat omplir de flors los jardins espanyols, tú que has poblal los nostres boscos, tú que has tenyt de blau lo nostre cel puríssim, tú que 'ns has donat rius caudalosos, terra fértil y costas encantadoras, ¡perqué, digas, perqué has inutilisat tanta hermosura, enviantnos aquestos insoportables conservadors?

FANTÀSTICH

Lo consell de guerra de Girona ha imposat las següents penas als jefes y oficials del bataló de reserva de Santa Coloma de Farnés: comandant Sr. Ferrando, cadena perpétua; tinent Ballés, 20 anys de presiri; tinent ajudant Reborado, 12 anys de presiri, lo mateix que als subtenents Sagasca, Cuevas y Baldayo y al capitá Fernandez; al sargento Martinez 8 anys y als cabos y soldats libres.
Paciencia... y esperansa.

¡Si n' hi havian fetas de burlas!
¡Si n' hi havian dit de parauladas!
¡General Martinez!... ¡Hombre del lloron!... ¡General Bum bum!... ¡Héroe del garrofer!... etc. etc. etc.
Donchs apesar de tot aixó are que 'l necessitan lo nombran general en jefe del exercit del Nort.
Y ell respon: —A bodas me convidas.

Un recort.
Per l' Agost del any passat era general en jefe del exercit del Nort lo general Quesada y en Martínez Campos ministre de la Guerra.
Avuy s' han cambiat los papers entre 'ls mateixos homes.
Per l' Agost vá haberhi la insurrecció de Badajoz, de la Sén d' Urgell y de Santo Domingo de la Calzada.
Aixó vol dir que ab l' un y ab l' altre ja podém dormir tranquils.

Diu La Montaña de Manresa que aquest dia que 's parlava de partidas, los frares caputxins de aquella ciutat ván ferse fonedissos, de manera que no se 'n vey a ni un per medicina.
Aixó sí: apenas vá calmarse l' agitació, los frares caputxins ván tornar á sortir del amagatall, tal com los escarbats de cuyna quan la criada dorm.
Per exterminar escarbats vénen uns polvos.
Per exterminar moscas hi ha un paper especial.
¿Volén que 'ls frares desapareixin? Ab un pich d' himne de Riego n' hi ha prou.

Los fiscals militars en la causa de la sublevació de Badajoz demanan la pena de mort per 230 jefes, oficials y sargentos.
Afortunadament, entre 'ls fiscals y 'ls sublevats de Badajoz hi ha la barrera dels Pirineus.

Per acabar de comprendre la manera com va ser sorprés y mort l' infortunat capitá Mangado per la forsa que manava 'l comandant de civils D. Félix Sos y Diaz, no será mal traduir las següents ratllas que llegim en un periódich de Sevilla:
«Voldria recordarme de un antich capitá de civils anomenat també D. Félix Sos y Diaz, qu' en los primers anys de la restauració, allá per 1877 era un pro-

pagandista incansable de las ideas republicanas, havent desenpenyat diferents comissions del partit que 'l colocaban en una actitud comp etament hostil á la monarquia.

»Y forsant encare més la malehida memoria que Dèu m' ha dat, voldria recordarme també de un tal don Félix Sos y Diaz que per aquella época mateixa trobantse á Alg. ciras de reemplaç era individu de la Junta local del partit republica progressista de aquella població.

»Y juntant felxas y noms y deduhint conseqüencias lgiócas que se 'n desprecen voldria preguntar:

«¿Quilas situacions son aquestas que per surar necessitan premiar la apostassia y la traició?

»Bè es veritat que á cada porch li arriba un Sant Martí y que cada traïdor té una hora negra.»

La republicana Fransa acaba de fer la pau ab China, quedantse 'l protectorat de tot lo Tonkin, un país de 18 milions de habitants.

¡Quin contrast! La monárquica Inglaterra, tant rica y tant poderosa queda humiliada en Egipte. Y mentres tant Fransa, la nació que no havia de alsarse may més (segons deyan) ab un grapat d' homes domina immensos territoris, y aumenta ab elis la seva corona colonial.

¡Grans y e'qüents exemples pèls pobles que tenen confiansa ab si mateixos!

Diu un periódich que D. Alfonso aquest istiu anirà á pendre las ayguas de Ubeiraga? *

Agafa la Guia del Banyista y traduheixo:
«Ayguas de Ubeiraga: acció terapèutica: Exerceixen aquestas ayguas una acció molt marcada en las vias urinarias: presas en beguda y en banys provocan y facilitan l' expulsió de las arenas, donan bons resultats en los catarros vesicals y regularisan las funciones de la bufeta. També s' aplican favorablement á la dispepsia flatulenta, á la gastralgia y á certas manifestacions del histèrich, principalment las que afectan al cor.»

Avuy dissapte 's publica la segona edició de l' obreta de nostre company C. Gumá ¿Home ó dona? ilustrada ab grabats de 'n Manuel Moine.

Del mateix autor é ilustrat pèl mateix artista 's publica també avuy un quadern de poesias titolat Fruyta amarga recopiladas del libre Fruyta del temps qual edició fá já algun temps qu' es agotada.

Cada un de aquests quaderns vál dos ralets, com de costum.

Un periódich de Cuba al donar compte del desembarch del cabecilla Agüero, ho fá en los següents termes:

«Carlos Agüero 'l bandido que no fá molt temps vá sortir de l' isla ab las butxacas plenas de diner oficial, s' ha introduhit per la jurisdicció de Cárdenas ab 20 homes.

»Sembla que al minyó l' hi agradan molt las activas y profitosas persecucions que 'l nostre govern desplega contra la gent non sancta.»

Haventli fet tant bons tractes, se comprén que Agüero naja tornat á Cuba.

Hi ha tornat per veure quants n' hi donan ó quants se 'n fá.

Ha sigut reposat l' Ajuntament de Ripoll, suspés ab motiu de las eleccions.

Felicitem de tot cor á la vila catalana, que tant déu á la iniciativa del ajuntament presidit pel Sr. Ginestá. Quan ni 'ls conservadors hau trobat un pèl per agafars'hi, bè poden dir que Ripoll té un dels ajuntaments millors de Catalunya.

¿QUÉ FARAN?

(CORO DE CONTRIBUYENTS DE LA SARSUELA BUFA «LAS NOVAS CORTS»)

Per fi va acostantse 'l dia en que 's tenen de reunir las magnificas corts novas que uns quants morts van elegir.

Lo govern ja té la mesa llesta a punt de funcionar, y 'ls diputats sols esperan que 'n Romero digui:—¡Va!

Son tres cents, tres cents golafres, tots trempats, tots aixerits, ab un pam de boca oberta y la forquilleta als dits.

¡Ay la mare! ¡quina engünia fa 'l pensar que son tres cents! ¡quants estómachs! ¡quants bocas! ¡quants barras! ¡quants dents!

De promesas ensucradas fins a qu' n' han fet en gran, pero quan siguin á puesto, ¿qué farán?

A jutjar pèls mil exemples que hi ha d' altrás ocasions, passarán 'os primers dias fent discursos ó sermons.

Discutirán lo mensatje ab tot aquell rich floreig que á n' ells los fa tant felissos y á naltros nos fa mareig.

Allí sortirà la patria, lo decoro nacional, y altres antiquíssims temas de música celestial.

Després de quatre ó cinch réplicas ab ribets d' oposició, agotat ja aquest assumpto, vindrá la gran votació.

Lo govern manará als sócios que diguin ¡amen! votant, y ells, com un ramat d' ovelias, ho dirán.

L' endemá en Paco Romero sorpendrá á la seva grey, llegint desde la tribuna varios projectes de lleys.

Lley per elegi 'ls alcaldes y diputats provincials; lleys pèls burots y serenos y hasta pèls municipals.

Si acás surt algún patrici que las vu'gui discutir, lo govern fará aixordarlo pèls tres cents que dirán:—¡Sí!

Més tart, carregat de notas, tussint y aixugantse 'l front, fará 'l gasto aquest ministre que 'l hi diuben Cos-Gayón

—Es precis—dirá—que 's voti un impost de tant ó quant.— Y 'ls diputats, per supuesto, votarán.

Passarán dias y dias, se tocarán varios punts, se dirán mentidas llaigas y despropósitos á munts.

Desseguit vindrá 'l cansanci, y, avansant ja la estació, los tres cents qualsvol tarde trobarán que fá caló.

Un dia, de cop y volta, l' assamblea 's tancarà, y 'ls grans pares de la patria se 'n anirán á nanná.

Las lleys, bonas ó dolentas, que 'l congrés haurá surgit, per descuyt ó per malicia caurán molt prompte en olvit.

Las unas serán cambiadas, las altrás s' abolirán; pero... ls impostos que 's votin quedarán.

C. GUMÁ.

Lo haviam quedat en que en Martínez Campos era de 'n Sagasta?
—Si senyor.
—Y donchs com m' explican que don Arsenich haja acceptat lo mando del exercit del Nort.
—Molt senzillament; en Sagasta volia jugar; pero en Cánovas ha anat á mes, ha fet voitereta y se ha girat l' espasa.

Los votos verdaders que s' han emitit en tota Espanya durant las últimas eleccions no arriban de molt á cent mil.

Espanya conta 18 milions de habitants. Está ben representada.

¿Qui Espanya?
No: la comedia parlamentaria.

La Correspondencia de España té una barra espantosa.

«No ni ha exemple de un Congrés, com l' actual, deya aquest dia, en que s' hajan presentat tantas actas netas.»

Casi m' inclino á creure una cosa.

Que las actas del Congrés están extesas sobre paper negre.

Naturalment, las tacas no s' hi coneixen.

Al entrar en Cánovas á Alicante, una música militar vá tocar la marxa real.

La marxa real no 's toca sinó davant del rey y á la iglesia quan alsan l' hostia.

Y com que per en Cánovas la categoria de rey es poch, es de suposar que al tocarli la marxa real atribuhirli la categoria d' hostia consagrada.

A Sans un pare de familia va trobarse á faltar l' duros en bitllets de bauch, y pecava ab un fill esca-

fius que una filla molt devota que tenia vá confessar que 'ls hi havia pres per darlos á un capellá, per lograr que aquest l'absolgués del crim de haber ballat. Lo pare acompanyat de testimonis y 'l fill ab un reólver van anar á casa del capellá, y aquest no vá tenir més remey que restituhir la cantitat sustreta per la xicota.

¡Amigo! A mil duros cada absolució, aviat los lluhiria 'l pèl de la sotana!

Lo govern s' havia proposat civilisar als filipinos establint las cédulas personals.

Y 'ls filipinos de Nueva Ecija ván respondre que aquesta civilisació que ataca la butxaca no 'ls convenia.

Y ván tirar-se al carrer cridant «Mori Espanya.» Y 'l capità general vá suprimir l' impost de las cédulas.

Los filipinos no son tant civilisats com nosaltres. Nosaltres paguem tot lo que 'ns demanan.

Lo govern ha nombrat president del Senat al conde de Puñonrostro.

Lo puny á la cara. Vaja que aquest sí qu' es un nom bèn moderat. Un nom que fá trompadas.

Al *Progreso* de Madrid l' hi segueixen 32 causas criminals.

Trenta dugas causas criminals, á déu anys de presi cada uoa qu' es la pena que demanan á n' en Comenje, sign fican 320 anys de presiri.

Veritat es que *El Progreso* ha comés delictes molt horrendos.

Fins ha dit lleig á n' en Cánovas.

Pèl corréu hem rebut la següent máxima en vers:

Es precis que molt compleixi qui de cop molt exigeixi, y com gayre no cumplim no es just que molt exigim; puig si en excés demaném forta oposició tindrem y com tenim poca forsa nostre plan fariam torce. Recordém qu' es molts cops cert: Qui tot ho vol, tot ho perd.

UN OBRER.

Un cacique després de las eleccions se presenta al diputat del seu districte en companyia del seu heréu, un minyó de uns dinou ó vint anys dotat de unas orellas més grossas que las de 'n Posada Herrera.

—Servirlo, D. Mariano ¿qué se l' hi oferia?
—Venia á véure si 'm podia colocar al noy.
—Bueno, digui ¿qué pretén?

—Res, una friolera: ab que pogués donarli una plassa de auditor del Conseil d' Estat ja estaria content.
—Pero, borrango ¿ja sab lo que 's demana? Miri que pel cárrech de auditor se necessita títols y aptituts molt especials.

—Aptituts ray... Mirili las orellas.

L' altre día á la presó de Barcelona vá haverhi comunicació general prenent molts presos *el pan eucarístico*.

Lo bisbe vá pagar un ápat extraordinari als presos que habian combregat, regalantlos además un puro per barba.

¡Deliciosa barrejal Netejar la conciencia, omplir lo ventrell y pipá un puro, pensant ab las penas que vá sufrir per nosaltres, Nostre Senyor Jesucrist!

Si 'l bisbe Catalá tracta á tothom com als presos de Barcelona, á las iglesias hi haurán empentas.

A Puente Genil (Granada) hi ha molts personas que á falta d' altra cosa s' alimentan d' herba.

Y are no ho fassan corre, que si 'l ministre d' Hisenda arribava á saberho, fora capás de posar una contribució per pasturar.

Tant el *Correo Catalan* com *La Revista Popular* proposan que per terminar dignament lo mes de Maria, tots los pobles catalans fassan una pelegrinació.... á Barcelona.

Aixó es lo que 'ns faltaria... Una pelegrinada y darrera 'l cólera.

Los notaris de Valencia ván obsequiar al ministre de Gracia y Justicia ab una paella á fora, segons lo següent *menú*.

«Paella doná por el Colechi de Notaris de Valencia al Exs m. señor don Francisco Silvela, ministre de Gracia y Justicia, el día 10 de maig de 1884.

Menú — Jeréz. — Paella. — Sa'chicha. — Envinagrats. — Táperes. — Oliv. es. — All y oli. — Va'depañas, Macón Catalá. — L'obarro en all y pebre. —

Guales en salpicó. — Sofrechit de ternera. — Llonganises. — Botifarróns. — Tomata y pimentó. — Jeréz espumoso. — Llimó y caña agarrapiñats. — Caragolá á la marinera. — Capóns rostits en ansiam. — Anisete del Torero. — Perfecto amor. — Supá, buñols en mel, formatche de Burriana, freses, taronches, meló, dolso, arrop de carabasa. — Ron. — Café.»

¿No 'ls fá felis aquest programa?
¿Sobre tot l' arrop de carabassa!
¿Quin plat més conservador!

Reunió de l' esguerra:
Hi assisteixen casi tots los diputats y casi tots los senadors.

Avants de comensar juran no renyir, y en cas de que renyeixin, juran que farán veure que no han renyit.

Lo general Serrano obra la sessió, y en Martos de mana la paraula.

Fá un discurs de dos horas. Declara qu' es monárquich, perque en l' horison sensible no véu més que la monarquia.

¡L' horizon sensible! D. Cristino, si fos capás d' elevar-se, altraz cosas veuria en l' horizon sensible.

Paria de democracia y diu que vol que la monarquia siga molt demócrata; pero molt demócrata... (ab los corresponents Cánovas que li regalín actas de diputat per Valencia).

Algun esquerrá demostra que tanta democracia 'l esparta y diu que las cosas s' han de fer ab mida; pera en Martos l' hi tira un rebufo y 'l deixa séch.

—Busquis una fórmula, diuhen alguns.
—¡La fórmula!... ¡La fórmula! cridan los demás.
Y 's nombra una junta per redactar la fórmula.

La fórmula aprobada ni siquiera es una recepta, ahont están medits y determinats los ingredientes que la componen.

Sustancia de aquesta fórmula:
«Volém introducir en la constitució de 1876 los principios de la de 1869 que no hi estigan incluhits.»

Ab aixó s' alsa la sessió.
Tots ne surten contents y enganyats.

En Cánovas en lo discurs de la Corona 'ns ofereix totas las següents delicias:

Tractat de comers ab Portugal, ab Dinamarca, ab Holanda, ab INGLATERRA y ab los ESTATS UNITS.

Y tot desseguida iniciarne d' altres ab Colombia, Venezuela, Ecuador, Méjich, Turquia y Rusia.

Ja ho veuhen: en Cánovas es una garantia per las classes productoras y per las ideas proteccionistas.

Un marit escamat fá cárrechs á la seva dona. Aquesta 's disculpa y 'l marit insisteix.

—Pero Corneli, per mor' de Déu... Te ficas unas cosas al cap...
—Es que si se m' hi fiquessen to 'm queixaria; lo mal será que algun dia no 'm surtin á fora.

Un pianista célebre anuncia un concert, y en un moment quedan despatxadas las localitats.

—¡Ay! exclama un pianista de poch més ó menos: ¡Lo qu' es la celebritat! Per anarlo á sentir á n' ell hi ha empentas, y en cambi á mi no 'm vé á sentir ningú Naturalmet com que no 'm coneixen.

—Fuig home, al contrari: si no venen es perque 't coneixen massa.

En una perruqueria. Acaban de tallar los cabells á un jove y 'l perruquer l' hi pregunta:

—¿L' hi agradan aixi?
Y 'l jove respón:
—Home, francament, no m' agradan. Déiximels una mica més llarchs.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA. — *Vi-la-de-cans.*
2. ANAGRAMA. — *Animal-Lámina.*
3. MUDANSA. — *Call-Coll.*
4. CONVERSA. — *Moncada.*

5. GEROGLIFICH. — *Per arrós á Valencia.*
Han endavinat totas las solucions los ciutadans Pam y Pipa. Nas de punta inglesa. Deuhet de Reus, y Patona y Poll Ros; n' han endavinadas 4 Martí Roca y R., Pantorrillas de Cabrit, Un Barceloneti y Remonet; 3 Suau y Paillos; 2 Un Terapéutich y 1 no mes Llorens Solá y Layeta de Sant Boy.

XARADAS.

I.

Segona prima primera es molt útil vegetal: es bestia la quarta-prima que acostuma á fer molt mal: la que fá tres, en la solfa té una importancia esencial; y en complert servey de cuina no hi pot faitá 'l meu total.

J. P. DE VIDRERAS.

MUDANSA.

Ab un tot vaig fer molt tot á un droguer molt animal perque 'm digué ab molt mal mot que una liura de total valia un tot ¡lo ximp!oi! Aixís sabrá 'l tot droguer lo que tot ser tafaner.

DEUHET DE REUS

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horizontal; una consonat: segona part preciosa del home; tercera, una exclamació: quarta, nom de dona; quinta, uns animals: sexta, part del any, y séptima, una vocal.

FIGORIO DE M

TRENCA-CLOSCAS.

E SI...BIEL ABADAL QUIN COGNE TÉ?
Ab las anteriors lletras formar lo títol de una comedia castellana.

S SPA-KLS.

GEROGLIFICH.

X
T
HHH
LI
1/2 1/2

NAS DE PUNTA INGLESA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Deuhet de Reus, Nas de punta inglesa, Rosita S. de Reus y Enrich Gavarró.

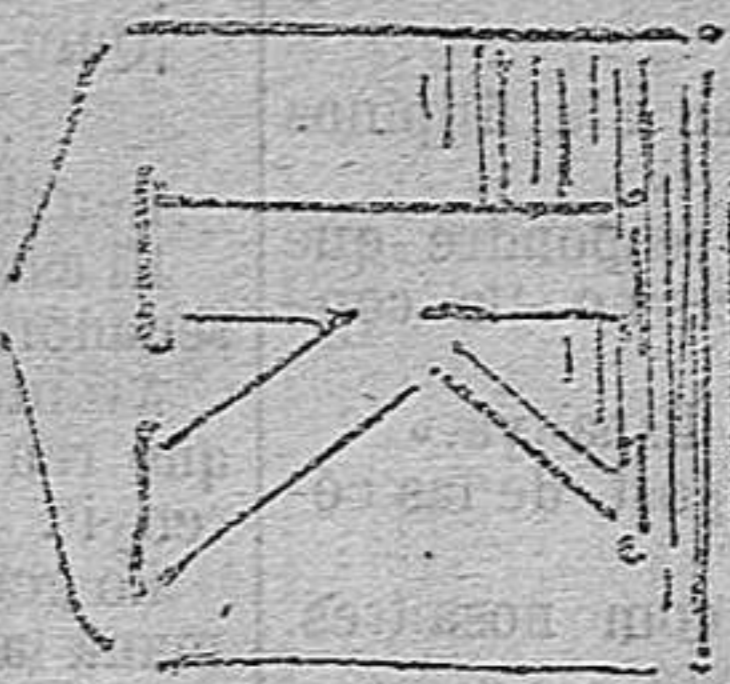
Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans J. Ramon G., Garseta nariz doble, Un Xarrup, Patatim-Patatim, Dos Fulanos, J. M. T., Pau Sigróns y Un Escampa.

Ciutada Sorgesnaterrag: Publicarem un rombo. — Liberal de Reus: Id. conversa. — Un Cristia: Id. dos rombos. — J. P. de Vidreras: Id. trenca-closcas. — Petitet: Id. un quadrat. — Pam y Pipa: Id. lo que 'ns envia. — Patona y Poll Ros: Id. logogrifo. — Un Barceloneti: Id. conversa. — Deuhet de Reus: Id. casi tot lo que 'ns envia. — Nas de punta inglesa: Id. anagrama, sinonimia y dos geroqlifichs. — Rosita S. de Reus: Id. sinonimia. — B. B.: Hi anira la poesia. — Noya reusense: Id. logogrifo y un quadrat. — Set, Vuit y Nou: Id. dos logogrifos. — Martí Roca y R.: Id. Geroqlifich, Rombo, Logogrifo y Quint. — Un Bismarck: Id. dos geroqlifichs y dos rombos. — Un Valencia de Valench: Id. un rombo. — Cristófol Crispin: Id. un epigrama. — M. Figuerola Aldroféu: La poesia está bé. — Pepet del O... U... Publicarem dos rombos. — Pantorrillas de Cabrit: Id. un ters. — Emilio de E. y H. de Reus: Id. dos rombos, un triangul y un ters. — O. Roig: La poesia está molt bé. — Ciutadans J. S. (Santa Coloma), Estania paellas, (Vendrell) y J. F. (Premia de Dall): La falta d' espay 'ns priva de ocuparnos aquesta senmana de las noticias que 'ns donan. — Arturo, Darnius: Lo que ha fet l' arcalde está molt bé; pero més val no parlarne, per evitar que al ferse en qualsevol altre poble la oració per passiva 'ns digan que no tenim rahó.

LOPEZ, Editor. — *Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatro 21 y 23.

PRE SIDIENCIA

PROVINCIAS DEL NORTE

D. Anton:—Defensa'm y dígan Monstruo.

D. Arseni:—Atipam y dígan Moro.